

Вічна пам'ять воїнам, полеглим за Україну

Озеранчук Леонід Вікторович народився 1 грудня 1991 року в селищі Томашгород Рокитнівського району Рівненської області. Навчався у Томашгородському навчально-виховному комплексі «Школа I- III ст. - ліцей», який закінчив у 2009 році. У тому ж 2009 році сім'я Озеранчуків переїхала на постійне проживання в с. Осницьк і Леонід вступив до Сарненського ВПУ №22, яке закінчив у 2011 році, здобувши спеціальність автомеханіка. З 2012 по 2013 рік ніс службу в Збройних Силах України у військах МВД Автономної Республіки Крим. Після повернення з армії працював на лісопильній рамі Томашгородського лісництва ДП «Клесівський лісгосп».

12 квітня 2012 був призваний до лав Збройних Сил України.

Загинув 22 травня 2014 року в бою з терористами під Волновахою.

Горе наше спільне

Весняний день 22 травня розпочався для мешканців Волноваського району Донецької області жахливою новиною. За 10 кілометрів від міста Волноваха, недалеко біля села Ольгінка, сталася кривава трагедія. У мирному районі, де не захоплювалися адміністративні установи, банки, виборчі дільниці, де тривалий час висіли жовто-блакитні прапори і білборди з написом «Єдина Україна», де місцевій владі вірять люди, загинули молоді хлопці. Загинули не в бою, ні на кого не нападаючи, а під час охорони мирних жителів на одному з блокпостів. Це були бійці 51-ї механізованої бригади 13-го армійського корпусу Збройних Сил України, яка дислокувалася у м. Володимир-Волинський Волинської області.

На світанку по військовій частині було відкрито вогонь із стрілкової зброї, ручних протитанкових гранатометів і мінометів. Бойовики приїхали на джипах і жорстоко розправилися із солдатами. Під час обстрілу один із зарядів влучив у бойову машину, яка знаходилася на блокпосту, що спричинило вибух боєкомплекту.

Коли все скінчилося, налякані жителі навколишніх сіл боялися виходити зі своїх хат, але знайшлися сміливці, які на скутерах і автомобілях приїхали на місце бою і заходилися рятувати поранених. З Волновахи тим часом мчалися машини швидкої допомоги, які разом із місцевими мешканцями на власному транспорті почали доправляти постраждалих до лікарень.

Волноваська центральна районна лікарня прийняла одразу 28 поранених і 6-ох доставили у вузлову лікарню станції Волноваха. Почалася справжня боротьба за життя, які в багатьох вже були на волосинці. Поранення в голову, у внутрішні органи, кінцівки рук і ніг, втрата крові, шоківий стан бійців – все це лікарі і медсестри самовіддано прийняли на себе.

Лікарі-хірурги і травматологи, анестезіологи – з першої хвилини прибуття важкопоранених до відділень почали робити операції та інші дії з урятування поранених. Це медики: В.Г. Новіков, Є.М. Ільїнов, І.І. Лісовий, І.О. Вервейко, О.Ф.Стронова та багато інших. Терміново було викликано спеціалістів із Донецька, які найтяжчих бійців забрали в нейрохірургічне відділення обласної лікарні. Завдяки високому професіоналізму і милосердю волноваських лікарів, медсестер, санітарок багатьох солдатів удалося врятувати. У наступні два дні вони були відправлені у більш спеціалізовані заклади – військові госпіталі Дніпропетровська і Харкова. Небайдужими залишилися і мешканці Волновахи. Кров, медикаменти, одяг, постільну білизну, їжу почали одразу ж привозити до лікарень підприємці, вчителі, залізничники, пенсіонери.

Шістнадцять бійців полягли на донецькій землі. З глибоким сумом я дізналася, що серед загиблих є й мої земляки. Андрій Нечипорук, водій-санітар із с. Бронники Рівненського району та розвідники Леонід Озеранчук з Осницька та Віталій Маринич з с. Рокитне.

Чи думали молоді хлопці, що загинуть так далеко від рідного Полісся? Чи хтось із нас хоче, щоб тривала ця безглузда війна, яка забирає все більше і більше людських життів?

Простіть нас, волноваських матерів, що не вберегли ваших синів. Простіть, що ми такою ціною платимо за життя чужих людей. Волноваха у скорботі. Ми не забудемо хлопців із Рівненщини і Волині. Ви завжди будете в наших серцях. Вічна пам'ять героям.

Мамочко, вибач за чорну хустину.

За те, що віднині будеш сама.

Тебе я люблю і люблю Україну,

Вона, як і ти, була в мене одна...

Ніна Богданець,

учитель української мови та літератури Волноваського ліцею Донецької області.

Меморіальна дошка встановлена
у Томашгородському навчально-
виховному комплексі І-ІІІ ст.
школа - ліцей